

Nova programació expositiva

Miradas paralelas
— Iran-Espanya: fotògrafes
en el mirall

Nova disposició de la col·lecció de fotografia

— Nos-altres. Espais de
frontera

Diàlegs amb la col·lecció

Vicenç Rovira
— Pedra i ombra

L'artista del fons

Pilar Aymerich i Manel
Armengol
— Dues mirades a una
mateixa escena

Del 2 de febrer
al 19 de maig de 2018

FUNDACIÓ
VILA CASAS

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

Avui presentem la temporada expositiva d'hivern al Museu Palau Solterra de Torroella de Montgrí formada per quatre propostes diferents: per una banda, la mostra temporal *Miradas paralelas. Iran-Espanya: fotògrafes en el mirall*, per l'altra, una nova mirada a la col·lecció permanent del Museu sota el títol *Nos-altres. Espais de frontera* i, finalment, les noves edicions dels cicles *Diàlegs amb la col·lecció* i *L'artista del fons*.

...

La mostra temporal, *Miradas paralelas. Iran-Espanya: fotògrafes en el mirall*, és una proposta que presenta les afinitats artístiques i culturals que existeixen entre creadores contemporànies de diferents països amb l'objectiu de trobar espais d'intercanvi i debat permanent que ajudin a desenvolupar, en l'àmbit de les arts visuals contemporànies, llaços culturals entre Espanya i altres països, com ara l'Iran.

Amb aquesta exposició oferim un espai de trobada entre creadores iranianes i espanyoles a partir de sis parelles de fotògrafes que ens sorprenen inequívocament amb les seves afinitats. Comissariada per **Zara Fernández**, directora de MED-OCC, i **Santiago Olmo**, les dotze mirades en el mirall ens connecten amb l'enigma de la duplicitat, el misteri i la fascinació especular.

La nova proposta expositiva de la col·lecció permanent titulada *Nos-altres. Espais de frontera* s'estructura en quinze àmbits diferents a través de la mirada de quinze dones, una per cada tram del recorregut.

L'objectiu és fugir de les etiquetes que ens assenyalen qui ha d'escriure sobre una matèria determinada i, d'aquesta manera, reunir tota una sèrie de mirades procedents de diferents disciplines, edats, països i cultures.

La nova edició del cicle *Diàlegs amb la col·lecció* recull un exercici de recerca d'afinitats entre el treball de **Vicenç Rovira** i el del fotògraf del fons de la col·lecció **Manel Esclusa**, autor de llargues sèries d'imatges nocturnes i abstractes, en què la llum, l'aigua i la foscor en són els principals referents.

Finalment, **Pilar Aymerich** (Barcelona, 1943) i **Manel Armengol** (Barcelona, 1949) són els nous protagonistes del cicle expositiu *L'artista del fons* amb una proposta de complicitat fotogràfica on els dos creadors capturen fotogràficament una escena semblant durant la manifestació per la despenalització de l'adulteri l'any 1976, immortalitzant el lema "Jo també sóc adúltera".

...

La inauguració de les mostres serà el dissabte 2 de febrer a les 19.30 h al Museu Palau Solterra.

Horaris del Museu:

Dissabtes: d'11 a 14 h i de 16.30 a 20.30 h.

Diumenges i festius: d'11 a 14 h.

Miradas paralelas — *Iran-Espanya:* *fotògrafes en el mirall*

L'exposició

L'Asociación Cultural del Mediterráneo Occidental (MED-OCC) ha fet possible l'exposició que avui presentem en què sis fotògrafes espanyoles i sis iranians entren en contacte a través de les seves creacions. L'entitat, dirigida per **Zara Fernández de Moya**, comissària de la mostra juntament amb **Santiago Olmo**, porta treballant més de vint anys per apropar les cultures del Mediterrani en el camp de les arts visuals i de l'arquitectura.

Després d'haver viatjat a diverses destinacions com Teheran, Sevilla, Madrid o Nova York, *Miradas paralelas. Iran-Espanya: fotògrafes en el mirall* arriba a Torroella de Montgrí de la mà de la Fundació Vila Casas que ha obert les portes del Palau Solterra per a acollir una mostra tan local com universal.

Les fotografies que es presenten van més enllà de la imatge contextualitzada en un lloc i temps concret ja que qüestionen l'essència dels éssers humans per sobre de fronteres, cultures i costums, centrant-se en allò que ens uneix, les afinitats, i deixant de banda tot allò que ens separa.

A partir d'aquestes obres, l'espectador pot trobar punts en comú entre la societat iraniana i l'espanyola i, conseqüentment, traçar enllaços i ponts entre totes les cultures. Segons **Zara Fernández**, "a través d'aquestes dotze mirades que ens connecten amb l'enigma de la duplicitat, el misteri i la fascinació especular, l'acte de la mirada s'associa amb *speculum*, que, no pas per casualitat, deriva de *speci*, 'mirar'. El fenomen especular és exclusiu de la visió, i d'aquí neix la seva singularitat: el mirall ofereix una imatge idèntica però invertida, capaç de mostrar una mena de revés de la vida. I no oblidem que, tradicionalment, els miralls són símbols de l'ànima, de l'ombra, de l'esperit."

Davant d'aquesta mirada especular, la mostra és converteix en una oportunitat per trobar les connexions que ens permeten compartir lliurement un compromís amb la vida per endinsar-nos en el fons humà com a nucli essencial de cada diàleg, d'aquest singular que es pot desdoblar a banda i banda del mirall. Davant les imatges podem anar del tancament i el refugi que ens aïlla en la incomunicació a la presència i recerca de la llum, la ingravidesa, la por, el dolor, els instants més íntims, les mirades absents o els no-llocs.

Segons **Glòria Bosch**, directora d'art de la Fundació Vila Casas, aquesta exposició coincideix amb un dels plantejaments expositius per a la col·lecció permanent de fotografia, que consisteix a plantejar diàlegs entre

Soledad Córdoba

Atelier X. Serie Limbo (Temps d'un voyage)

els diferents autors de la col·lecció: “Si estableixo aquest pont és perquè, a més, a *Nos-altres. Espais de frontera*, un circuit per la col·lecció, són també les dones les que es fan preguntes a través de la imatge i l’escriptura. Per a nosaltres és important aquesta idea vertebradora d’afinitats que permet descobrir universos i diàlegs paral·lels, ja que té a veure amb molts dels projectes relacionats amb la col·lecció de la Fundació Vila Casas, en els quals volem trencar barreres —tant les físiques com aquelles que no es veuen— però sense defugir la reflexió que ens porta alhora cap a la diferència i la complicitat.”

Per tant, és així és com les dotze fotògrafes de *Miradas paralelas*, artistes prodigioses, ens enlluernen, ens commouen, ens ofereixen una exposició admirablement bella, plena d’històries i visions inquietants. Segons la comissària, “totes elles m’emocionen i els agraeixo a totes que creguessin, des del començament, en el misteri i la fascinació d’aquesta forma de mirar. Que creguessin, d’alguna manera, en aquesta potència de la subjectivitat universal de què parlava Breton a *Les Vases communicants*.”

Shadi Ghadirian (Teheran, 1974) i Soledad Córdoba (Avilés, 1977)

L'univers simbòlic de Shadi Ghadirian i Soledad Córdoba o de Soledad Córdoba i Shadi Ghadirian, unit poèticament per la font de llum, per l'espai oníric i les xarxes al·legòriques en què queda atrapada una dona: la *Miss Butterfly* de la fotògrafa iraniana es reflecteix en aquest *Atelier* opressiu de Soledad Córdoba. Un somni que produeix asfíxia compartit per unes dones que anhelan la llum.

...

Les fotografies de **Soledad Córdoba**, amb les quals reflexiona sobre l'existència i l'essència humana, representen espais que transcendeixen la realitat. Es tracta d'imatges carregades de poètica amb què genera escenaris, llocs i personatges (autoretrats) que, despullats de tota particularitat, evoquen mons onírics i imaginaris. En les seves fotografies hi són presents el dolor, la bellesa, el silenci, la por, la incomunicació i la cerca de respostes, en un exercici de comunicació íntima entre l'artista i l'espectador.

El treball de **Shadi Ghadirian** reflecteix el que ella entén com la dualitat i la contradicció de la vida. Passat i present, Orient i Occident o modernitat i tradició són alguns dels contrapunts que, amb el denominador comú de la reivindicació del paper de la dona en el món musulmà, són els eixos sobre els quals pivota la seva obra. Amb unes fotografies on l'element inquietant apareix als ulls de l'espectador de manera sobtada, Ghadirian convida a reflexionar sobre els sense sentit de la societat actual.

Soledad Córdoba
Atelier VII. Serie Limbo (Temps d'un voyage)

Shadi Ghadirian
Miss Butterfly I

Hengameh Golestan (Teheran, 1952) i Cristina García Rodero (Puertollano, 1977)

Festes i costums tradicionals, casaments, reportatges de la vida domèstica i quotidiana: dues dones, en aquest cas també enllaçades generacionalment, que han recorregut ciutats i pobles fotografiant cerimònies irrepetibles. Dues dones que, amb la seva càmera, han consagrat per sempre aquestes parelles anònimes d'Espanya, l'Iran o el nostre veí Portugal. Cristina García Rodero i Hengameh Golestan, una autèntica lírica, en blanc i negre, dels casaments.

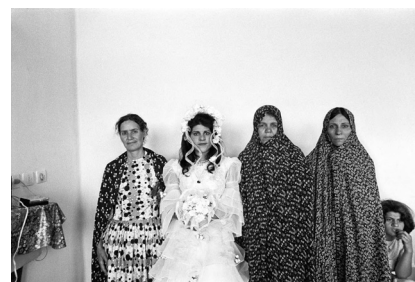
...

Cristina García Rodero des que l'any 1973 va iniciar el seu treball d'investigació i de recopilació sobre festes, tradicions i rituals a Espanya, ha centrat la seva producció al voltant d'aquesta temàtica, que ha ampliat viatjant arreu del món a la recerca de cultures amb tradicions d'allò més particulars, al mateix temps que ha fotografiat celebracions actuals, com ara concerts o festivals eròtics. A les seves imatges s'hi barreja una visió poètica i empàtica, i alhora solemne i humanitzada, amb una mostra de la realitat gairebé antropològica.

Hengameh Golestan és fotògrafa pionera que, entre el 1974 i el 2000, va documentar la vida domèstica i quotidiana en diverses regions de l'Iran, amb els nens i les dones com a protagonistes. A banda de les temàtiques més recurrents, durant la Revolució del 1979 va capturar molts moments de rebel·lió per part de les dones. Va col·laborar amb el seu marit, el foto-reporter Kaveh Golestan en diferents projectes, com ara el film sobre la censura a l'Iran *Recording the Truth* (1991), pel qual aquest va ser condemnat a arrest domiciliari.

Cristina García Rodero
La boda de Pili. Galicia, Espanya

Hengameh Golestan
Sèrie Wedding in the suburbs of Teheran, Sense títol

Rana Javadi (Iran, 1952) i Amparo Garrido (Valencia, 1962)

Rana Javadi i Amparo Garrido utilitzen papers lluminosos i colors profunds que travessen el temps en els retrats metafòrics. Memòria d'unes altres èpoques, històriques o vitals, l'obra de totes dues fotògrafes s'escenifica i es cobreix amb papers, ors o teles.

...

La fotografia d'**Amparo Garrido** defuig qualsevol intent de documentació, les seves obres són instants d'abstracció íntima a través dels quals exposa idees i conceptes. Parteix de preguntes concretes a partir de les quals interroga el seu inconscient i es confessa sorpresa per les petites "veritats subjectives" que emergeixen al marge de la seva voluntat. Conscient que les seves fotografies parlen d'ella mateixa, les converteix en l'evidència de la seva passió per la bellesa i la poètica intrínseques en tot allò que conforma la quotidianitat.

A través dels seus muntatges fotogràfics, **Rana Javadi** testimonia i reivindica, des de la nostàlgia, uns temps ja passats. Utilitza, sovint, la fotografia antiga i la treballa amb papers decoratius, ors, teles i altres elements també d'època. El seu objectiu és el de retre homenatge al passat iranià. A uns temps en què la vida era més fàcil i tranquil·la perquè, al seu entendre, la globalització i les xarxes socials encara no havien arrasat amb una manera d'entendre la vida, una cultura i un entorn natural mil·lenaris.

Amparo Garrido

*Ventanas, papeles y el hombre del saco
III*

Rana Javadi

*Sèrie When You Were Dying, Sense
títol*

Gohar Dashti (Ahwaz, 1980) i Isabel Muñoz (Barcelona, 1951)

Isabel Muñoz i Gohar Dasti, unides per la visió d'un Iran erm, gairebé oníric, un no-lloc enmig del no-res: *Bam*, reflectit per la mirada d'Isabel Muñoz després del terratrèmol, i l'*Iran, Untitled* de la Gohar semblen un espai d'irrealitat habitada pels deshabitats. Però també espais de combat, a través d'homes lluitadors que han quedat fragmentats o estranyament units.

...

L'obsessió per la qualitat de la imatge ha portat a **Isabel Muñoz** a la recerca de la perfecció en tot el procés fotogràfic. Incansable, explora les tècniques analògiques i digitals per posar-les al servei de la imatge final perfecta. Confessa, però, que allò que la mou més enllà de la tècnica és el sentiment, i afirma que, encara que la recerca de la bellesa del cos humà sempre ha estat entre els seus objectius, la fotografia és un mitjà per explicar històries i veritats, per més que finalment convisquin tantes veritats com punts de vista.

La fotografia de **Gohar Dashti**, tot i ser de crítica social, no s'emmarca en el camp del fotoreportatge, sinó dins d'un tipus de fotografia de caire creatiu. Dashti crea una contranarrativa de la seva pàtria, d'allò que la identifica i de la seva història, tant en la forma com en l'essència. Totes les seves fotografies tenen com a eix vertebrador la temàtica social amb referències concretes a la història, la cultura i la societat modernes. Les seves imatges són com instants d'un somni que ens parlen d'una realitat que ens convida a afrontar i entendre.

Isabel Muñoz
Sèrie Bam, Ref. BAM010

Gohar Dashti
From Iran, Untitled series

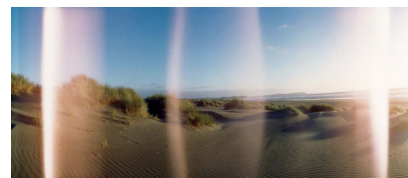
Ghazaleh Hedayat (Teheran, 1979) i Mayte Vieta (Blanes, 1971)

Presències lluminoses i ingràvides transiten per l'univers de Ghazaleh Hedayat i Mayte Vieta: peces metafòriques que sembla que parlin d'intimitat a través d'un paisatge natural o arquitectònic. Una mirada gestual, pròxima a l'abstracció plàstica, traçada poèticament per la llum i el color.

...

Les fotografies de **Mayte Vieta** transporten l'espectador cap a un espai oníric, gairebé màgic, amb una forta càrrega simbòlica i d'una gran sensibilitat. Les seves imatges solen ser paisatges o horitzons on de vegades hi apareix un nu femení i que acostuma a presentar en gran format o a través d'instal·lacions. La referència a la natura és una constant en la seva obra però, lluny de ser idíl·lica, és una natura en procés de canvi, de metamorfosi cap a un estatus desconegut i inquietant i, d'alguna manera, en tensió.

L'obra de **Ghazaleh Hedayat** abasta una gran varietat de mitjans, que inclouen la fotografia, el vídeo i la instal·lació amb objectes. Hedayat explora el concepte de silenci com a no expressió de pensaments, sentiments o identitat, és a dir, com el fet radical de silenciar tots els sentits de l'ésser humà. Així, la idea d'absència i presència o de visibilitat i invisibilitat serveixen com a pretext per entroncar aquesta reflexió i, sobretot, per a aprofundir en, precisament, allò que no es diu, allò que no hi és o allò que no es pot veure.

Mayte Vieta
Corredores de luz. Duna

Ghazaleh Hedayat
Untitled, from My Isfahan series

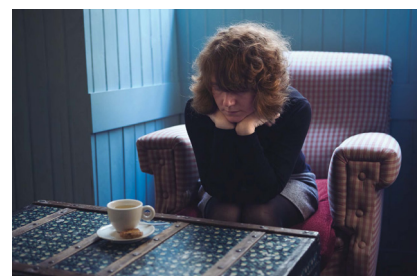
Newsha Tavakolian (Teheran, 1981) i María Zarazúa (Madrid, 1974)

María Zarazúa, en la seva sèrie *A Propósito de Eri*, parla d'“herois anònims que sembla que ho poden suportar tot [...]”. Els personatges es troben tancats en espais petits que esdevenen per un instant refugis íntims d'un present incert, purgatoris” o “de joves de classe mitjana que de dia en dia lluiten contra si mateixos, la seva societat aïllada i alienant, la seva manca d'esperança en el futur”, continuant amb les paraules de la mateixa Newsha Tavakolian, respecte a la seva sèrie *Look*. Visions urbanes, retrats silenciosos, històries de fragilitat i solitud.

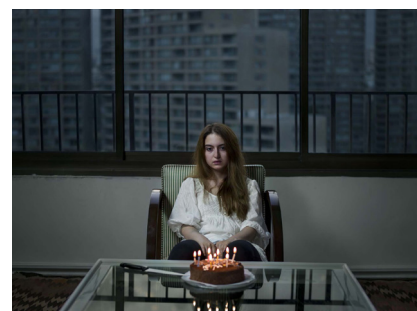
...

Les fotografies de **María Zarazúa** plasmen petits instants de la vida. Detalls, mirades, mans i objectes quotidians es converteixen en garants d'unes intimitats fràgils i en testimonis d'un present incert. Treballa el retrat com a mirall de l'ànima. A través dels rostres o, fins i tot, de les mans, reflexiona sobre l'essència humana i la seva fugacitat. Cerca la bellesa de tots els elements que conformen la fotografia, on les composicions, els colors i les formes ballen i s'alineen harmoniosament recordant, sovint, l'abstracció pop.

De formació autodidacta, **Newsha Tavakolian** va començar a treballar com a fotoperiodista per a la premsa iraniana als setze anys fotografa ant la Guerra de l'Iraq. Des d'aleshores va cobrir diferents conflictes regionals i desastres nacionals i va realitzar diversos reportatges de caire social. El 2009, després de cobrir les conflictives eleccions presidencials de l'Iran, va haver de fer una aturada en el seu treball periodístic i va iniciar una fase de fotografia de caire artístic sense, per això, renunciar al vessant social que la caracteritza.

María Zarazúa
Sèrie A propósito de Eri, 8

Newsha Tavakolian
Sèrie Look, sense títol

Les artistes

Soledad Córdoba (Avilés, 1977)

Doctorada en Belles Arts per la Universitat Complutense de Madrid. Ha rebut el Premi de Fotografia El Cultural del diari El Mundo, entre d'altres. Ha participat en fires com PhotoEspaña, ARCO, Arte Lisboa, FotoFever París, Estampa o SWAB. La seva obra s'ha presentat en centres com l'Instituto Cervantes de Chicago i d'Albuquerque, l'Ambaixada d'Espanya a Washington DC, el Centro Niemeyer d'Avilés, el Museo de Bellas Artes de Asturias, el Museo Barjola i el Laboral Centro de Arte y Creación Industrial de Gijón, així com a la Fundació Espais d'Art Contemporani de Girona, la Sala kubo-kutxa Aretoa de Donostia, el Círculo de Bellas Artes, la Casa de Madrid, la Biblioteca Central y Archivo Histórico de Cantàbria, la galeria Marlborough de Madrid i Barcelona, la Galeria Blanca Berlín de Madrid, la Galeria Hartmann de Barcelona o la Galerie Van de Weghe d'Anvers.

Soledad Córdoba

Shadi Ghadirian (Teheran, 1974)

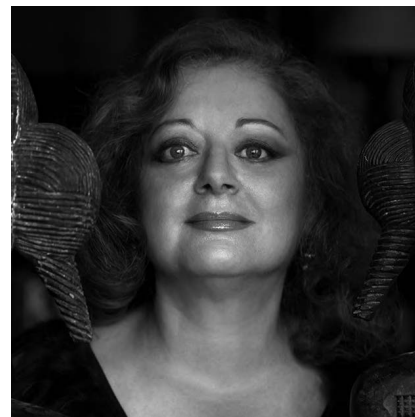
Va estudiar fotografia a la Universitat d'Azad de Teheran. Ha exposat al British Museum i al Victoria and Albert Museum de Londres, al Los Angeles County Museum of Art (LACMA), a l'Smithsonian Museum de Washington DC, al Museum of Fine Arts de Boston, al Centre Georges Pompidou de París, al MUuseum MODerner Kunst Stiftung Ludwig (MUMOK) de Viena, al Musée d'Art et d'Archéologie d'Aurillac, a la Fundació d'Art Devi de l'Índia i al Museu d'Art Contemporani de Teheran, entre d'altres.

Shadi Ghadirian

Cristina García Rodero
(Puertollano, 1949)

Entre el 1983 i el 2005 va ser professora de fotografia a la Facultat de Belles Arts de la Universitat Complutense de Madrid. El 2009 va entrar com a membre de ple dret a l'agència Magnum Photos. Ha rebut diversos guardons, com el Premi W. Eugene Smith de Fotografia Humanista, el Premi Nacional de Fotografia i la Medalla d'Or al Mèrit en les Belles Arts. Ha exposat en les edicions 49 i 51 de la Biennal de Venècia i en museus com ara el PS1 o MoMA Contemporary Art Center de Nova York, el Museo del Prado de Madrid, el Metropolitan Museum of Photography de Tòquio i el Guggenheim de Bilbao. Ha publicat diferents llibres, entre els quals destaquen *España oculta* (1989), *Europa, el sur* (2000), *España, fiestas y ritos* (1992), *Lo festivo y lo sagrado* (2001), *Grabarka. O Monte das 6.000 Cruzes: unha peregrinación ortodoxa en Polònia* (2000), *Rituales en Haití* (2001), *A peregrinación de Santiago en Haití* (2004) i *Con la boca abierta* (2014).

Cristina García Rodero

Hengameh Golestan
(Teheran, 1952)

El 1984 es va traslladar al Regne Unit, on el 1988 va estudiar fotografia al London College of Printing. La seva obra s'ha exposat, entre d'altres, al Museu Iranià d'Art Contemporani, al Leighton House Museum de Londres, al Dewsbury Museum, al Festival de Jazz de Cardiff i a l'N Gallery de Geòrgia. Autora de diversos reportatges icònics de la lluita iraniana, entre els quals destaquen la documentació del paper de les dones durant la Revolució del 1979, el reportatge sobre les dones kurdes a l'oració i el treball (1981), el film realitzat amb el seu marit *Recording the Truth* (1991) i el reportatge sobre els nens iranians abans de la Revolució, durant l'aixecament i durant la guerra entre l'Iran i l'Iraq, publicat el 1983. Ha publicat en diversos mitjans, entre els quals destaquen la *Sunday Magazine* i la revista *Index*.

Hengameh Golestan

Amparo Garrido
(València, 1962)

Treballa la fotografia i el vídeo. La seva obra es troba en museus i institucions com ara el MNCARS de Madrid, els fons de la Comunitat de Madrid i la Fundació Coca-Cola. Ha rebut diferents premis i mencions, entre els quals destaquen el Premi ABC i el segon guardó del Premi Purificación García. Ha exposat en diferents centres i fires nacionals i internacionals, com la galeria Trinta de Santiago de Compostel·la, el Museo del Romanticismo de Madrid, l'Estudi Ameba d'Atenes, el CAC Vélez-Málaga, l'Art Lima, la Sala kubo-kutxa Aretoa de Donostia o el Festival de Cinema de Sant Sebastià.

Amparo Garrido**Rana Javadi**
(Iran, 1952)

Fotògrafa autodidacta, viu i treballa a Teheran. Després de passar uns mesos a Londres, va tornar a Teheran, on va començar a treballar la fotografia documental testimoniant l'inici de la Revolució del 1978. Des del 1989 dirigeix el departament d'Estudis Fotogràfics i Pictòrics de l'Oficina d'Investigació Cultural de Teheran. Membre fundador, membre de la junta de consellers i directora de l'Akskhane Shahr, el primer museu de fotografia de Teheran. Editora de la revista iraniana especialitzada en fotografia Aksnameh. El seu treball ha aparegut en institucions com ara el Frauenmuseum (Museu de les Dones) de Bonn, el Parlament Europeu, l'Ajuntament de Brussel·les, l'Oi Futuro de Rio de Janeiro, el Musée Quai Branly de París, l'Asia Society Museum de Nova York, la National Academy of Design de Nova York, el Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris i el museu MAXXI de Roma. Ha participat en fires internacionals com ara DFoto de Sant Sebastià i Paris Photo.

Rana Javadi

Isabel Muñoz
(Barcelona, 1951)

Viu i treballa a Madrid. L'any 1989 va iniciar la sèrie Tango y Flamenco, que va servir de punt de partida per a un gran recorregut per diverses cultures, abraçant des dels seus rituals fins a les problemàtiques i lluites de determinades realitats, que ha acabat conduint el seu treball cap al compromís social. Ha rebut diverses mencions i premis, entre els quals destaquen el Premi de Fotografia de la Comunitat de Madrid, la Medalla d'Or al Mèrit en les Belles Arts i l'obtenció, en dues ocasions, del World Press Photo, així com el Premi Nacional UNICEF Espanya a la Sensibilització i Mobilització Social i el Premi Nacional de Fotografia. La seva obra està present en diverses col·leccions, com ara el MNCARS de Madrid, la Fundació Foto Colectania de Barcelona, la Fundación Canal de Madrid, la Maison Européenne de la Photographie de París i el New Museum of Contemporary Art de Nova York.

Isabel Muñoz**Gohar Dashti**
(Ahwaz, 1980)

Màster en Fotografia per la Universitat de Belles Arts de Teheran (2005). Ha participat en diferents programes i residències, com ara el Premi DAAD de la Universitat de les Arts de Berlín, el projecte 1Mile2 de Visiting Arts, Bradford/Londres, i el Programa Art Bridge d'International Arts & Artists, Washington DC. La seva obra està present en museus i centres com el Victoria and Albert Museum de Londres, el Mori Art Museum de Tòquio, el Museum of Fine Arts de Boston, The Nelson-Atkins Museum of Art de Kansas City

Gohar Dashti

Mayte Vieta
(Blanes, 1971)

Diplomada en Pintura i Escultura per l'Escola Massana de Barcelona. Ha rebut el Premi Cañada Blanch i Club Diario de Levante, el Premi de Fotografia del 46è Saló de Montrouge, la Beca GENCAT de Creació i Pensament Contemporani i la Beca Endesa. Ha exposat a espais com l'Espai Volart de la Fundació Vila Casas de Barcelona, el Genev'ArtSpace de Ginebra, la Fundació Joan Miró de Barcelona o el Tinglado 2 de Tarragona. Ha participat en fires d'art contemporani com ARCO, Arte Lisboa, Paris Photo, la FIAC de París, Artissima de Torí, Art Cologne i la Biennial de Corea. La seva obra es troba en diverses col·leccions, entre les quals destaquen la Rafael Tous, la Cañada Blanch, la Pilar Citoler, la Jaime Sordo, la Fernando Meana i l'Artium, així com els fons de fotografia de la Comunitat de Madrid, la Col·lecció CAB, la Fundació Coca-Cola, el Banc Sabadell, la Fundació Vila Casas i la Fundació "La Caixa".

Mayte Vieta**Ghazaleh Hedayat**
(Teheran, 1979)

Grau en Belles Arts, en l'especialitat de Fotografia, per la Universitat Islàmica d'Azad a Teheran i màster en Belles Arts, en l'especialitat de Nous Gèneres, pel San Francisco Art Institute. La seva obra s'ha exposat a diverses galeries de Teheran, com ara l'Ag Galerie, la galeria d'art Azad o la galeria Silk Road. També ha participat en exposicions a la National Academy of Art de Nova York, la Universitat d'Arts Aplicades de Viena, la Brunei Gallery de Londres, la Fundació d'Art Devi de l'Índia, la galeria Traffic de Dubai, el Forum Schlossplatz de Suïssa, la galeria Cicero de Berlín, la New Hall de Cambridge o el Tour Show d'Austràlia.

Ghazaleh Hedayat

María Zarazúa
(Madrid, 1974)

Compagina la seva passió per la fotografia amb la professió de realitzadora audiovisual. Llicenciada en Comunicació Audiovisual, completa la seva formació a les escoles Blank Paper i EFTI, on cursa el Màster de Fotografia, en el seu itinerari de Concepte i Creació, i on obté el Premi Futur de la seva promoció. Ha estat guardonada amb el Premi Producció Photographica a Estampa, Fira Internacional d'Art Múltiple Contemporani de Madrid, i amb el II Premi Itineraris Expositius del Festival Internacional de Fotografia Emergent Pa-ta-ta. Ha participat en múltiples exposicions col·lectives a Espanya, Portugal, França i Cambodja, així com al Festival Internacional PhotoEspaña (Festival Off) i en fires d'art contemporani. També ha exposat en centres com la Galería Cero de Madrid i la galeria Aural d'Alacant.

María Zarazúa**Newsha Tavakolian**
(Teheran, 1981)

La seva obra s'ha publicat en revistes i periòdics internacionals com són Time Magazine, Newsweek, Stern, Le Figaro, Colors, The New York Times, Der Spiegel, Le Monde, NRC Handelsblad, The New York Times Magazine i National Geographic. També s'ha exposat en espais com el Victoria and Albert Museum de Londres, el British Museum de Londres i el Museum of Fine Arts de Boston. Ha estat guardonada amb el cinquè premi de la Fundació Carmignac de Fotoperiodisme i va ser guanyadora del Premi Príncep Claus. Actualment treballa per a l'agència Magnum Photos.

Newsha Tavakolian

Obres en exposició

Amparo Garrido
Ventanas, papeles y el hombre del saco I
Fotografia
93,3x140 cm
2000

Amparo Garrido
Ventanas, papeles y el hombre del saco III
Fotografia
93,3x140 cm
2000

Amparo Garrido
Ventanas, papeles y el hombre del saco IV
Fotografia
93,3x140 cm
2000

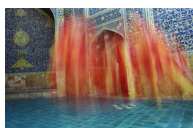
Cristina García Rodero
La boda de Pili. Galicia, Espanya
Fotografia
93,3x140 cm
1987

Cristina García Rodero
La damita, Polonia
Fotografia
93,3x140 cm
2000

Cristina García Rodero
La boda de Loli. Cáceres. España.
Fotografia
93,3x140 cm
1991

Ghazaleh Hedayat
Untiteled, from My Isfahan series
Fotografia
93,3x140 cm
2002

Ghazaleh Hedayat
Untiteled, from My Isfahan series
Fotografia
93,3x140 cm
2002

Ghazaleh Hedayat
Untiteled, from My Isfahan series
Fotografia
93,3x140 cm
2002

Gohar Dashti
From Iran, Untiteled series
Fotografia
93,3x140 cm
2013

Gohar Dashti
From Iran, Untiteled series
Fotografia
93,3x140 cm
2013

Hengameh Golestan
*Sèrie Wedding in the suburbs of
Tehran, Sense títol*
Fotografia
93,3x140 cm
1978

Hengameh Golestan
*Sèrie Wedding in the suburbs of
Tehran, Sense títol*
Fotografia
93,3x140 cm
1978

Hengameh Golestan
*Sèrie Wedding in the suburbs of
Tehran, Sense títol*
Fotografia
93,3x140 cm
1978

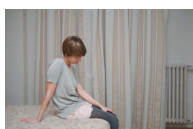
Isabel Muñoz
Sèrie Bam, Ref. BAM010
Fotografia
93,3x140 cm
2005

Isabel Muñoz
Sèrie Bam, Ref. BAM010
Fotografia
93,3x140 cm
2005

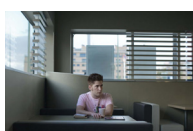
María Zarazúa
Sèrie A propósito de Eri, 8
Fotografia
93,3x140 cm
2010

María Zarazúa
Sèrie A propósito de Eri, 10
Fotografia
93,3x140 cm
2010

María Zarazúa
Sèrie A propósito de Eri, 3
Fotografia
93,3x140 cm
2009

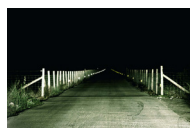
María Zarazúa
Sèrie A propósito de Eri, 1
Fotografia
93,3x140 cm
2009

Mayte Vieta
Corredores de luz. Duna
Fotografia
60x140 cm
2001

Mayte Vieta
Corredores de luz. La carretera
Fotografia
60x140 cm
2001

Mayte Vieta
La noche mas larga
Fotografia
140x92,6 cm
2007

Newsha Tavakolian
Sèrie *Look, sense títol*
Fotografia
93,3x140 cm
2014

Newsha Tavakolian
Sèrie *Look, sense títol*
Fotografia
93,3x140 cm
2014

Newsha Tavakolian
Sèrie *Look, sense títol*
Fotografia
93,3x140 cm
2014

Newsha Tavakolian
Sèrie *Look, sense títol*
Fotografia
93,3x140 cm
2014

Rana Javadi
Sèrie *When You Were Dying, Sense títol*
Fotografia
140x93,3 cm
2008

Rana Javadi
Sèrie *When You Were Dying, Sense títol*
Fotografia
140x93,3 cm
2008

Rana Javadi
Sèrie *When You Were Dying, Sense títol*
Fotografia
140x93,3 cm
2008

Shadi Gadirian
Miss Butterfly I
Fotografia
93.3x140 cm
2008

Shadi Gadirian
Miss Butterfly II
Fotografia
140x93,3 cm
2008

Shadi Gadirian
Miss Butterfly III
Fotografia
93.3x140 cm
2008

Shadi Gadirian
Miss Butterfly IV
Fotografia
93.3x140 cm
2008

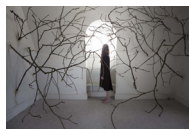
Soledad Córdoba
Atelier VII. Serie Limbo (Temps d'un voyage)
Fotografia
93.3x140 cm
2013

Soledad Córdoba

Atelier X. Serie Limbo (Temps d'un voyage)

Fotografia
140x93,3 cm
2013

Soledad Córdoba

Atelier IV. Serie Limbo (Temps d'un voyage)

Fotografia
140x93.3 cm
2013

Nos-altres. Espais de frontera

FUNDACIÓ
VILA CASAS

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

Nova disposició de la col·lecció de fotografia

Nos-altres. Espais de frontera és el nom que dona títol a la nova disposició de la col·lecció de fotografia del Museu Palau Solterra, ideada i dirigida per Glòria Bosch, directora d'art de la Fundació Vila Casas.

A l'hora de donar veu a aquests espais de frontera, s'han convidat a quinze dones, una per a cada tram del recorregut. Bosch no ha cercat grans noms, sinó persones que no són gaire conegudes més enllà dels seus contextos més immediats, però totes elles compromeses amb el seu entorn i amb grans coses a dir.

L'objectiu: fugir de les etiquetes que ens assenyalen qui ha d'escriure sobre una matèria determinada. D'aquesta manera, s'han reunit una sèrie de mirades procedents de diferents edats, països i cultures, cadascuna des del seu propi observatori. Segons Bosch "l'experiència ens demostra que, moltes vegades, no són tantes les distàncies i la culpa és nostra per crea-les, per posar fronteres o aixecar murs."

Segueix Bosch: "*Nos-altres* arrosseguem afectes, memòries, records, dolors, injustícies, fatigues, somriures, llàgrimes... Experiències i arrels culturals diverses, esquerdes que no sempre acaben d'encaixar en el món que ens toca viure. Sovint ens posen vels per llegir el món, però quan mirem més enllà apareixen els fragments sense límits de gènere ni de cultura, les connexions que ens permeten dir adéu a qualsevol idea rebuda, judici, prejudici, creença... Per això, quan volem construir diàlegs entre autors i obres, defugim l'etiqueta reduccionista o el codi establert per veure i veure'ns diferents."

Seguint aquesta idea de diàleg entre autors i obres, per a cadascun dels quinze àmbits, s'ha escollit una autora i un tema a tractar.

El primer àmbit, titulat *L'espai entre dos mons?* parteix d'un text de **Bruna Abarno**, editora independent brasilera i els autors representats són Francesc Català-Roca, Gilbert Garcin, Oriol Jolonch, Janelle Lynch, Victòria Sambunaris i Álvaro Sánchez-Montañés.

El següent, *Adéu idea rebuda!* es basa en un text d'**Heura Aguiló**, historiadora de l'art, i inclou obres de José Ramón Bas, Oriol Jolonch, Chema Madoz, Paloma Navares, Espe Pons, Patricio Reig i Rafael Vargas.

Des(re)velar és el tercer àmbit que conté un text de **Sandra Castillo**, fotògrafa mexicana i inclou obres d'Antoni Abad, Carmen Mariscal, Mònica Roselló, Myriam Negre i Eulàlia Valldosera.

A *Nos-altres* hi posa veu **Gianna Cimaglia**, professora de ciències socials italo-americana i conté fotografies dels autors Maria Espeus, Jeff Kpwen, Robert Mapplethorpe i Claude Nori.

Álvaro Sánchez-Montañés
All Italia, 2018

Code Switching conté un text de **Meritxell Granero**, arquitecta catalana, i aplega obres de Pere Formiguera, Alberto García-Álix i José Antonio Hernández-Díez.

La pedagoga sociocultural anglesa **Susan Hartman** introdueix *Provisional i revisable*, amb obres de Francesc Abat, Jordi Cerdà, Frank Horvat, Claude Jeanmart, Antoni Muntadas i Anne Roig.

L'àmbit *Ull de finestra*, amb text d'**Irina Ivanova Dorevitch**, escenògrafa russa, aplega obres de Joana Cera, Hannah Collins, Oleg Dou, Mabel Palacín, Oriol Teixidor, Masao Yamamoto i Llorenç Ugas.

Singular i plural, amb text de **Fiorella Lepore**, periodista italiana, conté obres de Mar Arza, Anna Malagrida i Isabel Rocamora.

La dona que mira als homes que miren a les dones és l'àmbit que conté un text de **Manuela Levy**, realitzadora de cinema.

Lena Müller, estudiant de psicologia, parla de *L'enigma dels límits*, a partir d'obres de Jordi Bernadó, Bleda i Rosa, Jean Denant, Sabela Eiriz i Pedro Madueño.

A *Transferències* hi trobem obres de Raúl Belinchón, Lita Cabellut, Raimon Camprubí, Francesc Català-Roca, Colita, Montse Faixat, Anne Roig, Albert Watson i Masao Yamamoto. El text és de **Manuel Oliveira**, antrològica portuguesa.

L'escriptora **Rachida Ormuz** parla de l'àmbit titulat *Memòria natural i artificial* i conté obres d'Oriol Jolonch i Álvaro Sánchez-Montañés.

La psicòloga **Lluïsa Rius** introdueix l'àmbit *Des d'on mirem?* que aplega obres de Carles Fontserè, Ananias Leki, James Rexroad, Agustí Roqué, Narcís Santamaria i Andrea Torres.

La historiadora de l'art i musicòloga **Nicole Roussard** escriu sobre *Dissolucions*, l'àmbit que reuneix obres d'Emilio Lekuona i Eduard Olivella.

Finalment, l'àmbit *Els invisibles*, reuneix obres de Ricard Aymar, Manel Armengol, Bru Rovira i Joan Vilatobà, amb un text de **Halina Sikorski**, artista visual.

Sabela Eiriz
s/t, 2016-2018

Andrea Torres Balaguer
Violet, 2018

Diàlegs amb la col·lecció

Vicenç Rovira

— *Pedra i ombra*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

La nova edició del cicle “Diàlegs amb la col·lecció” recull un exercici de recerca d'afinitats entre el treball de **Vicenç Rovira** i el del fotògraf del fons de la col·lecció **Manel Esclusa**, autor de llargues sèries d'imatges nocturnes i abstractes, en què la llum, l'aigua i la foscor en són els principals referents.

Mitjançant aquests diàlegs es pretén oferir una nova mirada al fons de la col·lecció de la Fundació Vila Casas establint nous punts de contacte entre diversos autors, sigui per afinitat o per diferència. En aquesta ocasió, les imatges fotogràfiques de Vicenç Rovira utilitzen la pedra com a element sòlid, consistent i amb història, per traçar un recorregut visual per la història d'una vila. El resultat: un conjunt d'imatges poètiques on la pedra, forta i durable, insufla l'ànima per transformar-la.

Segons **Eugeni Prieto**, “si consideréssim les imatges que ens presenta en Vicenç Rovira a “pedra i ombra” com a pràctica documental aquest escrit hauria de servir per a contextualitzar-les i articular-les. Hauríem de parlar de quins racons ha captat la seva càmera, identificar-los i glossar-los. Posteriorment, podríem obrir la casella de postals, subcasella nocturns i quedar-nos tan amples. Tindríem una col·lecció de boniques imatges de Torroella de Montgrí. A parer meu, aquest treball va més enllà. És ben cert que la pedra, com a element sòlid, consistent i amb història, segons diu el mateix autor, hi és present, però també és un recorregut visual per la superfície externa, la pell d'una vila, que ell coneix molt bé, i a on desenvolupa la seva incansable activitat promotora de la fotografia.”

Vicenç Rovira
Pedra i ombra

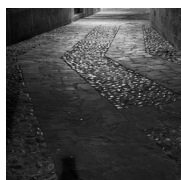

Vicenç Rovira
Pedra i ombra

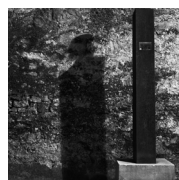

Manel Esclusa

Obres en exposició

Pedra i ombra
Fotografia analògica amb Hassel-
blad escanejada i impresa sobre
Giclée
40x40 cm
2017

Pedra i ombra
Fotografia analògica amb Hassel-
blad escanejada i impresa sobre
Giclée
40x40 cm
2017

Pedra i ombra
Fotografia analògica amb Hassel-
blad escanejada i impresa sobre
Giclée
40x40 cm
2017

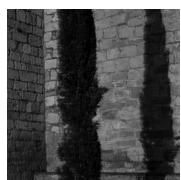
Pedra i ombra
Fotografia analògica amb Hassel-
blad escanejada i impresa sobre
Giclée
40x40 cm

Pedra i ombra
Fotografia analògica amb Hassel-
blad escanejada i impresa sobre
Giclée
40x40 cm
2017

Pedra i ombra
Fotografia analògica amb Hassel-
blad escanejada i impresa sobre
Giclée
40x40 cm
2017

Pedra i ombra
Fotografia analògica amb Hassel-
blad escanejada i impresa sobre
Giclée
40x40 cm
2017

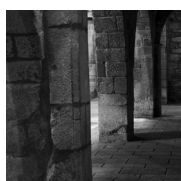
Pedra i ombra
Fotografia analògica amb Hassel-
blad escanejada i impresa sobre
Giclée
40x40 cm
2017

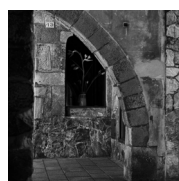
Pedra i ombra
Fotografia analògica amb Hassel-
blad escanejada i impresa sobre
Giclée
40x40 cm
2017

Pedra i ombra
Fotografia analògica amb Hassel-
blad escanejada i impresa sobre
Giclée
40x40 cm
2017

Pedra i ombra
Fotografia analògica amb Hassel-
blad escanejada i impresa sobre
Giclée
40x40 cm
2017

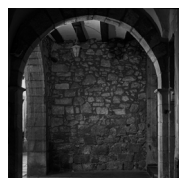

Pedra i ombra
Fotografia analògica amb Hassel-
blad escanejada i impresa sobre
Giclée
40x40 cm
2017

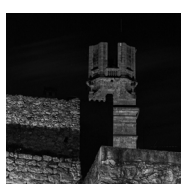
Obres en exposició

Pedra i ombra
Fotografia analògica amb Hassel-
blad escanejada i impresa sobre
Giclée
40x40 cm
2017

Pedra i ombra
Fotografia analògica amb Hassel-
blad escanejada i impresa sobre
Giclée
40x40 cm
2017

Pedra i ombra
Fotografia analògica amb Hassel-
blad escanejada i impresa sobre
Giclée
40x40 cm
2017

Pedra i ombra
Fotografia analògica amb Hassel-
blad escanejada i impresa sobre
Giclée
40x40 cm
2017

Pedra i ombra
Fotografia analògica amb Hassel-
blad escanejada i impresa sobre
Giclée
40x40 cm
2017

Pedra i ombra
Fotografia analògica amb Hassel-
blad escanejada i impresa sobre
Giclée
40x40 cm
2017

L'artista del fons

Pilar Aymerich i Manel Armengol

— *Dues mirades a una mateixa escena*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

Pilar Aymerich (Barcelona, 1943) i Manel Armengol (Barcelona, 1949) són els nous protagonistes del cicle expositiu "L'artista del fons".

Aymerich es va formar entre Barcelona, Londres i París. Especialitzada en el fotoreportatge i el retrat, va començar la carrera en diverses publicacions –*Triunfo*, *Destino*, *Cambio 16*, *El País* i *Fotogramas*, entre d'altres– i també va col·laborar en llibres a dones catalanes, com ara Mercè Rodoreda o Montserrat Roig. Els seus primers treballs van sorgir paral·lelament a la transició i els esdeveniments que dibuixarien el camí cap a la democràcia, dels quals captà el moment més àlgid.

Armengol, per la seva banda, s'inicia en el món de la fotografia i del fotoperiodisme durant els anys setanta. L'any 1977 se li concedeix el premi a la millor Fotografia de Premsa per les imatges sobre les manifestacions de Barcelona de 1976, que foren publicades a tot el món, per mostrar un dels moments més representatius de la transició política a Espanya.

Els dos creadors capturen fotogràficament una escena semblant durant la manifestació per la despenalització de l'adulteri l'any 1976, immortalitzant el lema "Jo també sóc adúltera".

Pilar Aymerich

Manel Armengol

Aymerich-Armengol. Per fer fotografies s'hi ha de ser

Text de Pau Minguet

Més d'una vegada s'ha escrit la idea que qui va matar al presoner vietnamita no va ser el tret de l'arma del soldat, sinó el gest mecànic d'activar el gatell de la càmera fotogràfica. Eddie Adams, l'any 1968, va immortalitzar el precís moment en què la mort arribava a un jove del sud-est asiàtic, tot atorgant a la fotografia el poder d'ensenyar una realitat desconeixuda, de fer visible un acte que, si no hagués estat immortalitzat, en certa manera no hagués arribat a passar.

És evident que dins del relat més canònic de la història de l'Art, la fotografia va suposar un canvi de paradigma, un sotrac dins el panorama artístic de tot el món. Els daguerreotips, les sessions a l'estudi de Nadar i totes les successives millores tècniques dels aparells fotogràfics van permetre fixar la realitat d'una manera cada vegada més immediata.

La presència del fotògraf en el moment de prendre instantànies és del tot rellevant. En el moment que es fa una fotografia no només s'emmarquen una sèrie d'imatges, sinó que s'exclouen totes les altres que queden fora de camp, més enllà de l'objectiu. Aquest condicionament, subjecte a la mirada de la persona que prem l'activador d'una càmera, ens permet reivindicar la figura de qui fa fotografies com a algú allunyant del simple cronista, en aquets cas visual. La mirada del fotògraf és una interpretació de la realitat. Una realitat que, filtrada amb un aparell mecànic, se'ns ofereix als espectadors i a les espectadores, al públic.

És per això que, quan el novembre de l'any 1976, Pilar Aymerich i Manel Armengol van ser a Barcelona, a la manifestació que reclamava la llibertat de totes les dones condemnades per adulteri, així com l'eliminació sistemàtica al codi penal d'aquesta suposat delictes, ens van oferir la seva realitat, a través de la fotografia.

El detonant d'aquesta manifestació, per bé que feia temps que els moviments feministes de la ciutat havien pres força i les reivindicacions se succeïen, va ser la condemna per adulteri de María Ángeles Muñoz, denunciada pel seu exmarit. I, encara més, la imposició de la fiscalia que entregués la seva filla de 6 anys als avis paterns de la criatura. Aquests fets van generar més indignació entre els diferents col·lectius que lluitaven per denunciar les injustícies d'un sistema fet, emparat i aprofitat per homes.

Aymerich i Armengol, amb dues maneres diferents d'entendre la fotografia, van immortalitzar aquella protesta. Des del primer pla, com si es tractés d'un retrat de la mare i el fill, fins a una visió més allunyada, amb uns elements que separen el fotògraf de les manifestants com si fossin uns barrots metafòrics. Aquelles imatges possiblement van contribuir, encara que sigui d'una manera molt minsa, a què el març de l'any 1978 se suprimís la condemna per adulteri.

Per a més informació podeu contactar amb el departament de premsa i comunicació

Mercè Vila Rigat: mvila@fundaciovilacasas.com
+(34) 93 481 79 85

Descàrrega d'imatges via web: www.fundaciovilacasas.com/ca/documents-premsa
Usuari: premsa
Contrasenya: apremsa2019

FUNDACIÓ VILA CASAS

www.fundaciovilacasas.com

ESPAIS
VoLART
BARCELONA

Espais Volart

Ausiàs Marc, 20-22
08010 Barcelona
+34 93 481 79 85
volart@fundaciovilacasas.com

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Museu Can Framis

Roc Boronat, 116-126
08018 Barcelona
+34 93 320 87 36
canframis@fundaciovilacasas.com

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

Museu Can Mario

Plaça Can Mario, 7
17200 Palafrugell (Girona)
+34 972 306 246
canmario@fundaciovilacasas.com

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

Museu Palau Solterra

Església, 10
17257 Torroella de Montgrí (Girona)
+34 972 761 976
palausolterra@fundaciovilacasas.com